

Chương 13

Gửi Soo Ryun

Đeo cà vạt đồng phục có hoa văn kẻ sọc pha giữa màu xanh lá và xanh dương, Soo Ryun nhìn chăm chăm vào gương một lúc lâu. Kiểu tóc ngắn của cậu trông hơi gượng gạo và buồn cười. Cậu đờ mấy sợi tóc cứ dựng đứng trên đỉnh đầu xuống mấy lần, đoạn đi đến bàn đọc sách.

Trên cái bàn bố cậu đã sử dụng, trước đó là ông nội, cả bố của ông nội và bố của bố ông nội cũng đã sử dụng từ rất lâu, có đặt một phong thư màu trắng. Soo Ryun ngồi ngay ngắn trên cái đệm, chăm chăm nhìn phong thư trắng ấy.

Ngày 2 tháng 3.

Cứ vào buổi sáng hôm sinh nhật Soo Ryun, bức thư ấy lại đến, không chệch đi đâu cả.

Lá thư thứ bảy kể từ khi bố cậu đi du lịch thật xa.

Tên của Soo Ryun được viết bằng nét chữ đầy mạnh mẽ lấp lánh trong ánh mặt trời buổi sáng.

Soo Ryun đọc bức thư dài của bố với tâm trạng gấp gáp, rồi cậu đọc lại lần nữa, lần này chậm rãi hơn. Đến đoạn “như một cái bóng để lại, lúc nào cũng đè lên mẹ”, cậu đọc đi đọc lại tận mấy lần.

Người bố đã đi du lịch thật xa mỗi năm đều gửi về một bức thư dài đặc biệt này cho Soo Ryun, Woo Yeon và Yeon Woo đã vậy một nửa nội dung của bức thư luôn là những câu chuyện kỳ lạ về mẹ, trong khi bố không hề gửi một dòng thư nào cho mẹ. Cậu vừa như hiểu, lại vừa như không hiểu nỗi suy nghĩ của bố. Soo Ryun mười bốn tuổi thở ra một hơi dài không phù hợp với lứa tuổi.

“Soo Ryun à, muộn rồi đấy con. Mau ăn cơm rồi còn đi học chứ.”

Soo Ryun nghe thấy tiếng mẹ gọi vọng từ xa. Cậu cẩn thận gấp lá thư, đặt nó vào cái hộp đựng sáu lá thư khác rồi đóng nắp lại.

Mặc áo khoác đồng phục màu xanh đen và bước ra khỏi cửa phòng, Soo Ryun đột nhiên quay đầu lại nhìn vào phòng, tự đặt một tay lên vai mình.

“Đi cẩn thận nhé. Con trai.”

Hơi ấm ấm áp như thể bàn tay bố vỗ lên vai cậu vẫn còn lưu lại trên vai.

Ngoại Truyện

Cơn gió thoảng qua.

Tựa như hơi thở của một loài động vật hiền lành, ấm áp và hiền hòa. Mỗi lần cơn gió như tấm vải gai mềm mại thổi đến, mùa xuân lại dâng đầy như một quả bông gòn. Cơn gió lướt qua, quần quít bên cây anh đào rồi bắt đầu cù lét. Không thể nhìn được nụ cười, cây anh đào khẽ rung rồi thả xuống những cánh hoa như bông tuyết.

“Hyaaa.”

Nó bật cười khanh khách. Để lại vệt xe trên con đường làng gập ghềnh lởm chởm, trong chiếc xe nô đang nhàn nhã lướt đi, tiếng cười khanh khách hyaa cũng vang lên.

“Soo Ryun à, đẹp thật con nhỉ?”

“Hyaa.”

Soo Ryun dường như muốn túm lấy những cánh hoa đang bay xuống la đà, cậu bé mở những ngón tay bụ bẫm ra quơ quào.

“Con đường đẹp thế này, vậy mà chỉ có hai mẹ con mình nhìn thấy, tiếc thật đấy.”

“Hyaa.”

Soo Ryun hét lên thích chí. Cậu bé lắc lắc cái mông. Nan Da coi tiếng hét của con như một lời khẳng định mạnh mẽ. Cô dựng chiếc xe nô, đưa hai bàn tay lại gần nhau rồi xòe ra. Những cánh hoa trắng tinh chậm rãi rơi vào lòng bàn tay cô. Thu thập được kha khá cánh hoa, Nan Da chụm tay lại cẩn thận, đoạn cô ngồi xổm xuống trước chiếc xe nô, thổi phù một cái. Những cánh hoa bay nhẹ như cánh bướm trắng phủ lên trên đôi má quả đào của Soo Ryun, cả trên hàng mi dài rủ xuống giống hệt bố và mái tóc như lông măng của cậu bé.

“Da Da. Da Da.”

Có vẻ cậu bé rất thích thú với trò bông tuyết này. Nước dãi loãng chảy tràn ra từ miệng Soo Ryun, Nan Da dùng áo yếm lau nước dãi cho con và bật cười.

“Ha ha. Con thích thế cơ à? Soo Ryun à, con đừng nói Da Da, Da Da nữa, gọi mẹ thử xem nào. Mẹ. Mẹ.”

“Mợ.”

“Gần đúng rồi, không phải mợ mà là mẹ.”

“Mì.”

“Oa, gần đúng rồi. Gọi lại xem nào. Mẹ.”

“Da Da.”

“Sao lại gọi Da Da nữa rồi? Tên mẹ không phải Da Da, là Nan Da. Con có gọi cũng phải gọi cho đúng chứ.”

Nan Da nhìn Soo Ryun giơ tay ra, ý đòi bế. Rốt cuộc, gương mặt rạng rỡ ngây thơ của con cũng khiến cô phì cười.

Hình như nghe tiếng Hyun Moo gọi Nan Da thành “Da Da” đã quen, Soo Ryun không gọi cô là “mẹ” mà gọi là “Da Da”. Ban đầu, cô cứ tưởng con đang bập bẹ những tiếng vô nghĩa, thế nhưng một hôm khi nghe Hyun Moo gọi Nan Da, Soo Ryun cũng hét tướng lên theo Hyun Moo “Da Da, Da Da” khiến cô mở tròn mắt ngạc nhiên nhìn con.

“Nan Da.”

“Da Da.”

Hyun Moo vừa gọi “Nan Da” với vẻ thú vị, Soo Ryun cũng gọi “Da Da” theo anh.

“Ha ha. Thăng nhóc buồn cười thật. Gọi thử cái này xem sao nhé? Yoon Nan Da.”

“...”

Xem ra chuyện này hơi khó với cậu bé, chân mày Soo Ryun nhíu lại.

“Lại nhé. Yoon. Nan. Da.”

“Da Da Da.”

Hyun Moo chậm rãi phát âm từng chữ một. Anh vừa dứt lời Soo Ryun mới này còn do dự giờ đã vượt chướng ngại vật một cách nhẹ tênh bằng cách gọi “Da Da Da”.

“Ha ha ha. Da Da Da?”

Như vừa nhớ ra gì đó, Hyun Moo phá ra cười như điên. Cũng phải thôi. Dù Soo Ryun có đánh rắm, ợ hơi, thậm chí đi ị ra một cục phân giống hình trái

chuối, Hyun Moo cũng đều phá ra cười. Có lẽ đến cả tiếng thở của Soo Ryun, Hyun Moo cũng có thể bật cười thích chí ấy chứ.

“Mẹ là Da Da à?”

“Da Da. Da Da.”

Có lẽ vì nghĩ rằng đến giờ mẹ mới hiểu được lời mình nói, Soo Ryun liền quơ quào tay chân, hét “Da Da” với vẻ thích chí.

“Sao không phải là A Da Da mà lại là Da Da?”

Hyun Moo lặng yên nhìn Nan Da đang ngỡ ngàng bằng đôi mắt chìm vào suy tư.

“Không được rồi. Anh Hyun Moo, kể từ bây giờ mỗi lần gọi em, anh phải gọi là “Mẹ” thôi. Có thể Soo Ryun mới gọi mẹ được.”

“Hừm, không phải quá khiên cưỡng rồi sao? Soo Ryun à, con gọi bố xem nào.”

Hyun Moo nhanh nhẹn ôm lấy Soo Ryun, nhắc bổng lên. Hai cha con nhìn vào mắt nhau. Hai đôi mắt giống nhau như đúc.

“Bố, bố!”

Soo Ryun dồn sức vào cái miệng nhỏ cứng cáp, hét lên hai tiếng “bố”.

“Thấy chưa. Con làm được mà. Con gọi bố đây. Trong khi lúc nào em cũng gọi anh là anh Hyun Moo, anh Hyun Moo.”

Hyun Moo vuốt ve gò má Soo Ryun. Cậu bé bật cười khanh khách.

“Hai người đáng ghét lắm đây, có biết không hả?”

Hyaa.

Hoàn toàn giao cơ thể mình cho Hyun Moo, Soo Ryun nở nụ cười ngây thơ. Từ miệng cậu bé, nước dãi rỉ ra nhỏ xuống má Hyun Moo, thế nhưng anh chỉ cười ngây ngô như kẻ ngốc.

Nan Da ngẩn ngơ ngắm hai con người đang mãi mê với nhau như bị thôi miên.

“Không được. Mẹ mệt lắm. Bây giờ con cũng đi được rồi. Tự đi đi nào.”

Nan Da nhắc Soo Ryun ra khỏi xe nôi, cẩn thận đặt cậu bé xuống đất.

Soo Ryun đã thôi nôi được hơn ba tháng. Bây giờ cậu bé đã nặng hơn, mập mạp hơn. Nếu có người nắm tay, cậu bé có thể đi được một lúc lâu. Khi Soo Ryun cất bước chân đầu tiên, Hyun Moo đã khen cậu bé hết lời, thế nên chuyện đi đứng của Soo Ryun có vẻ quan liêu thế nào ấy. Cậu bé bước được một bước, lại ngẩng đầu lên nhìn Nan Da, ý bảo mẹ khen đi.

“Đúng rồi. Soo Ryun của mẹ đi rất giỏi.”

“Phải phải. Mạnh mẽ lắm.”

“Ngầu quá con nhỉ?”

“Bước đường hoàng lắm.”

Soo Ryun mặc bím, dáng vẻ bước đi lẫm chẫm thực sự rất đường hoàng. Mỗi bước đi của cậu bé, Nan Da vừa nói ra một câu khen ngợi, trong bụng vừa rủa thầm Hyun Moo. Cứ cái đà này, nếu con bước cỡ một trăm bước thì cái cổ họng của cô đến hỏng mất thôi.

“Đúng rồi. Đúng rồi. Soo Ryun à, con cứ thế tự mình bước đi không được sao? Hừm?”

“Da Da.”

Soo Ryun không bước tiếp nữa. Cậu bé hồi thúc lời khen của Nan Da.

“Sao nó biết được nhỉ? Trời ơi, nhóc mít ướt nhà ta đi giỏi thật đấy.”

Nan Da phì cười. Cô miễn cưỡng lên tiếng. Mỗi lời cô nói ra, Soo Ryun đều cân nhắc xem đây có phải là lời khen hay không. Hàng chân mày của cậu bé nhíu lại.

Nan Da giả vờ yên lặng nhìn con. Hình như kết luận đây là lời khen, cậu bé dờn ánh mắt về phía con đường đầy cánh hoa rơi. Bước chân chập chững của Soo Ryun khiến những cánh hoa trắng cũng bay lên trong cơn gió, cuốn theo cậu.

“Soo Ryun à, mẹ hát xem bố con đi đến đâu rồi nhé?”

Vừa nghe nhắc đến “bố”, Soo Ryun liền gập đầu gối xuống, khom khom người rồi lắc mông.

“Nào, lại đây mẹ công. Soo Ryun, con phải nhìn rõ xem bố đến chưa nhé.”

Đến tận nơi nao? Đến tận nơi nào? Đến tận cây to ngoài ngoài ô.

Đến tận nơi nao? Đến tận nơi nào? Đến tận hội trường làng.

Đến tận nơi nao? Đến tận nơi nào? Đến trước con suối nhỏ.

Tiếng hát của Nan Da vang vọng trên cánh đồng nơi hoàng hôn buông xuống. Soo Ryun bật cười khanh khách. Chẳng rõ thích chí vì nhịp điệu tươi vui lặp đi lặp lại, hay vì cơn gió nhồn nhột hoặc vì được cùng mẹ chờ bố như thế này, cái chân tròn lẳn mập mạp của Soo Ryun cứ liên tục vung vẩy.

“Đến tận nơi nao? Đến tận nơi nào? Đến cây sơn thù du vàng...”

“Bố... bố!”

Từ Yeon Woo Dang nhìn xuống, phía chỗ rẽ của con đường dài và cong, cạnh cây sơn thù du một trăm năm tuổi, Soo Ryun đang được mẹ cõng trên lưng hét gọi bố.

Chẳng mấy chốc xuất hiện một chiếc xe đạp đi tới dưới bóng nắng vàng nhạt. Thân xe màu bạc lấp lánh dưới ánh hoàng hôn, vạt áo sơ mi trắng bay phấp phới trong gió. Đường như phát hiện ra hai người, người đàn ông ngồi trên chiếc xe đạp vẫy tay. Mỗi lần người đó vẫy tay, chiếc xe đạp lại như đang cười tiến lại gần.

“Oa, đúng là bố rồi.”

Nan Da và Soo Ryun vẫy tay. Hyun Moo đánh chuông xe đạp kêu leng keng leng keng như đáp lại.

“Hai mẹ con hôm nay đi chơi vui không? Không cãi nhau đấy chứ?”

Hyun Moo dựng xe đạp dựa vào thân cây anh đào. Anh hôn chụt lên đỉnh đầu Soo Ryun rồi yên lặng ghi chặt lấy đôi vai Nan Da. Từ hơi thở hỗn hển của Hyun Moo, cô cảm nhận được sự mệt nhọc mà bình yên của một người kết thúc ngày hôm nay trong bình an vô sự.

Thật may quá.

Nan Da tì trán vào lồng ngực phập phồng của Hyun Moo, cát tiếng thềm thì trong lòng.

“Nào, cả nhà mình đi về thôi.”

Hai người cột chiếc xe nôi vào xe đạp. Nan Da ngồi ở yên sau ôm chặt lấy eo Hyun Moo. Một bên chân bụ bẫm của Soo Ryun đang ra đặt trên tay cầm của xe nôi. Cậu bé giữ nguyên cái tư thế ngông nghênh đó, liên tục cười khanh khách.

“Ha ha, quý ngài mít ướt ơi! Tư thế của ngài hình như vênh vác quá rồi đấy?”

Ba cái bóng cùng quay trở về nhà bật cười trong làn gió buổi tối.

Sau khi Soo Ryun ra đời, đồng hồ của Hyun Moo cũng dừng lại.

Thời gian đã không còn ý nghĩa gì nữa, ít nhất đối với anh là như thế. Chỉ cần anh sống hôm nay thôi.

Ngày hôm nay thật may mắn. Ngày hôm nay tiếp theo cũng thật may mắn. Rồi lại “ngày hôm nay thật may mắn”.

Không biết có phải nhờ nụ hôn tha thiết của Nan Da hay không, khối u của Hyun Moo tự lúc nào không to lên cũng không teo bớt lại, hết như một đũa trẻ ngừng lớn. Trò kéo co giữa khối u và Hyun Moo ngay cả lúc này vẫn đang diễn ra rất căng thẳng, không bên nào nhường bên nào. Những khi một bên cơ thể đột nhiên bị liệt hay cơn đau khủng khiếp tìm đến, anh lại phải đến bệnh viện, nhưng mỗi lần như thế, Hyun Moo đều không buông sợi dây ấy ra. Anh tuyệt đối không buông tay, cương quyết siết chặt lấy nó. Cuối cùng thắng bại lại quay trở về điểm xuất phát, Hyun Moo xuất viện. Cứ những đêm sau khi xuất viện như thế, Hyun Moo lại dò dẫm trong chần tìm bàn tay của Nan Da, hôn lên nắm tay cuộn chặt lại của cô.

“Anh xin lỗi.”

Anh mở ngón tay cái cuộn lại như ốc sên, thì thầm.

“Cảm ơn anh.”

Trong bóng tối, Nan Da ôm chặt lấy đầu Hyun Moo, những giọt nước mắt cố nén lại bằng gương mặt luôn tỏ ra bình thường trào ra. Phải đựng biển lệ ấy thế nào đây?

“Phù.”

Hyun Moo thở dài một hơi thật sâu. Anh phình ngực để nước trong bồn tắm tràn lên. Soo Ryun đang nằm ẹp trên lồng ngực anh như một con ếch và chìm vào giấc ngủ hơi giật mình, tay chân vội co lại.

Lúc này Soo Ryun còn thích thú tắm rửa và đùa nghịch vui vẻ, bây giờ xem chừng đã mệt nhoài, cậu bé còn ngáy hừ hừ nữa. Hyun Moo dùng ngón tay vuốt ve hàng chân mày ướt nước của con trai, anh lấy khăn phủ lên cái lưng có vết chàm và mông, vỗ nhẹ nhẹ lên đó.

“Park Soo Ryun, bố ấy mà... cực kỳ thương con đấy...”

Rồi anh dụi dụi má vào đỉnh đầu Soo Ryun, ôm cơ thể mềm mại ấy vào lòng.

“Hai người làm gì đấy? Nổi trên mặt nước như rái cá vậy à?”

Không thềm gõ cửa, Nan Da cứ thế mở cánh cửa nhà tắm bước vào, làm Hyun Moo ngỡ ngàng nhìn cô mất một lúc.

“Rái cá á?”

“Trông bóng láng giống hệt cha con rái cá ấy.”

Câu nói vô tư của Nan Da nhu trút bỏ gánh nặng đè lên Hyun Moo bấy lâu.

“Mẹ rái cá cũng vào cùng nhé? Anh sẽ kỳ lưng cho em.”

“Cảm ơn anh nhưng em xin phép được từ chối. Mẹ hỏi Soo Ryun đang làm gì đấy và bảo hôm nay sẽ ngủ với thằng bé.”

Phu nhân Victory vốn không chịu nổi chốn nhà quê bức bối dù chỉ một hai ngày, thế nhưng để được nhìn thấy Soo Ryun, bà kêu một tuần thì lâu quá và lại đích thân mò xuống Yeon Woo Dang.

“Ôi nhóc mít ướt ngủ rồi này. Ôi trời ơi! Làm sao bây giờ?”

“Úi, nhóc con này.”

Ngay lúc Nan Da nhắc Soo Ryun đang nũng nịu trong lòng Hyun Moo lên, một dòng nước màu vàng từ Soo Ryun chảy ra, vẽ một vòng cung rơi trúng mặt Hyun Moo.

“Ha ha. Xin lỗi anh nhé. Anh mau tắm đi.”

“Cái thằng nhóc con, nó cố tình đây mà. Mỗi lần thay bím cho nó, anh lại bị thế này không phải lần một lần hai đâu.”

Hyun Moo lầm bầm, đứng dậy đi vào bồn tắm đứng.

“Anh cứ nghĩ là đang hồi xuân đi.”

“Cái gì? Hồi xuân?”

“Hồi xưa người ta nói, mấy ông cụ đã có tuổi mà định hồi xuân thường lau mặt bằng nước tiểu đồng tử đây, họ còn uống...”

“Hứ, Yoon Nan Da, em thôi ngay.”

Đôi môi Hyun Moo rúm ró như thể muốn nôn ngay lập tức. Nan Da dùng khăn khô bao lấy Soo Ryun và bật cười.

“Ồ, có phải thế không nhỉ, da anh dạo này trông căng mịn đấy?”

Nan Da vẫn tiếp tục trêu chọc, khiến Hyun Moo cũng phải bật cười.

“Đừng lo nghĩ nhiều nữa.”

Phu nhân Victory chăm chăm nhìn Soo Ryun đến muốn bào mòn thẳng bé. Bà không thèm nhìn Hyun Moo vừa tắm xong đang bước vào, mở miệng nói.

“Mặt mũi hóp lại còn một nửa, vậy mà còn cõng thẳng nhóc này giậm chân đi tới đi lui. Mẹ không muốn nhìn thấy lần nữa đâu.”

“Con xin lỗi.”

“Phù, cũng có phải lỗi của con đâu. Con muốn làm vậy mà, nên không phải xin lỗi. Giảm bớt việc lại thì thế nào? Thiết kế cũng gần xong rồi đấy thôi.”

“Con sẽ không làm quá sức nữa ạ.”

Phu nhân Victory đang vuốt ve móng tay của Soo Ryun bằng ngón đầu lên, nhìn Hyun Moo chăm chăm. Đôi khi bà lại nghĩ, Hyun Moo ở bên cạnh thế này liệu có phải mơ không. Nhiều đêm, đang ngủ bà cũng bật dậy, nhìn vào bức ảnh của anh, Nan Da và Soo Ryun suốt cả đêm. Mỗi lần như thế, bà lại thấy biết ơn Hyun Moo, biết ơn Nan Da. Lòng biết ơn ấy ngang với nỗi sợ hãi.

“Mẹ biết tại sao con cứ dính lấy công việc đó như vậy.”

“...”

“Lúc bố con xây nhà ở Seoul cũng thế. Ông ấy bảo muốn các con cảm nhận được bàn tay của người cha.”

Hyun Moo không nói gì, chỉ ngấm nhìn gương mặt Soo Ryun.

“Mẹ biết. Mẹ biết cả. Tấm lòng của con. Dù vậy, xin con đừng đổ bệnh. Còn phải chăm sóc Nan Da nữa.”

“Vâng. Con nhớ rồi.”

“Mặt con có vẻ tươi tỉnh nhỉ?”

“Thế hả mẹ?”

“Da hình như cũng căng mịn ra.”

Hyun Moo đang vuốt vuốt má bằng lòng bàn tay chọt giật nẩy mình, dừng tay lại.

“Cũng phải. Con bé chăm sóc việc ăn uống của con tốt thế cơ mà. Mau vượt qua đi. Nan Da sẽ đợi đấy.”

“ ... ”

Hyun Moo lặng im không nói. Phu nhân Victory lại dời ánh mắt về phía Soo Ryun, đôi môi khẽ mỉm cười.

“Làm sao lại có thể giống nhau đến thế nhỉ? Đến đáng ngủ cũng y hệt. Thần kỳ thật. Con còn làm gì đấy? Mau đi nghỉ đi.”

“Mẹ ngủ ngon ạ.”

Hyun Moo bỏ tay ra khỏi má, ngập ngừng đứng dậy.

“Em làm gì đấy?”

“Em ôn thi.”

Hyun Moo bước vào phòng. Nan Da vừa dùng khăn lông lau khô tóc, vừa đưa mắt nhìn từ đồng sách mở đây trên bàn sang màn hình laptop.

“Thi giữa kỳ à?”

“Ừ. Tên thực vật gì mà khó thế này? Rốt cuộc phải biết tên chúng làm gì không biết. Cái này không phải học thực vật mà là học tiếng Latin thì có.”

“Cũng có thứ làm khó được Yoon Nan Da đứng nhất trường cơ à?”

Hyun Moo bông đùa, liếc cuốn sách đang mở qua vai Nan Da.

“Sinh Soo Ryun xong em quên toàn bộ. Hôm qua rõ ràng đã học thuộc rồi, đến hôm nay lại thấy như mới. Mấy cái quan trọng em còn phải biểu thị bằng sơ đồ. Nghĩ lại hồi thi đại học, đáng lẽ nên chọn khoa Cảnh quan cho rồi.”

“Có thể như thế mà. Anh cũng vậy.”

“Em vẫn còn, à không giờ chỉ còn hai mươi cái.”

Nhìn Nan Da tóc còn chưa khô, ngồi bàn tự học một lúc, Hyun Moo vào phòng đọc sách tìm một quyển sổ cũ, đưa cho cô.

“Hồi xưa lúc học tên khoa học của thực vật, anh đã sắp xếp lại đối với trường hợp tên khoa học tiếng Latin có quy tắc cố định đấy. Tên loài và tên thứ, tên dạng đều từ tính từ mà ra nên em chỉ cần hiểu được sự biến đổi của tính từ là được. Trong đó A biến đổi sang danh từ và tính từ, O biến đổi sang danh từ và tính từ cũng khá nhiều, em tham khảo đi. Dần dần sẽ quen thôi.”

Nan Da ngạc nhiên nhìn cuốn sổ cũ sờn, ngẩng đầu lên.

“Anh cũng phải học cái này sao?”

“Em tưởng thiết kế nhà kính muốn làm thế nào cũng được chắc?”

Hyun Moo cầm máy sấy tóc lên. Anh bỏ cái khăn ướt ra rồi hong khô tóc cho Nan Da. Cô để yên cho anh làm như thể đây là việc quen thuộc, chậm rãi lật từng trang của cuốn sổ.

“Oa, anh hệ thống lại dễ hiểu thật.”

“Có giúp được em không?”

“Giúp được quá ấy chứ. Cảm ơn anh. Trời ơi, sống rồi.”

Đến lúc đó Nan Da mới cảm thấy nhẹ nhõm. Cô hôn chùn chụt vào cuốn sổ rồi ngửa đầu ra sau, nhắm mắt lại.

“Em hạnh phúc nhất mỗi khi anh sấy tóc cho em thế này đây. Cảm giác mình cứ như là công chúa.”

“Đã thế thì sau này đừng sấy tóc nữa, chờ anh làm cho.”

Hyun Moo cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên cái trán tròn tròn của Nan Da. Đôi môi cô vẽ một nụ cười.

“Đi dạo nhé, nhân tiện để cho tóc khô luôn?”

“Em còn phải học. Mẹ cố tình đến đây để em có thời gian học đấy.”

“Đi hít thở không khí trong lành thì năng suất sẽ tăng lên. Nhanh đứng dậy nào.”

Hyun Moo nắm lấy cổ tay Nan Da, hỏi thúc cô đứng dậy.

“Chờ chút đã. Trời đang lạnh, anh phải mặc ấm vào. Để em mang theo chăn, cả trà ấm nữa.”

“Yoon Nan Da! đây là đi dạo, không phải đi dã ngoại.”

“Anh bị nhiễm lạnh thì sao?”

Nan Da mở tủ âm tường lấy cái chăn bông to dày ra. Nhìn theo bóng lưng cô, đột nhiên anh tiến đến ôm lấy eo Nan Da, vùi mặt vào gáy cô. Lúc nào cô cũng lo lắng, ngay cả lúc ngủ cũng áp tai lên ngực anh. Mỗi lần nhìn Nan Da như thế, Hyun Moo đều âm thầm rơi nước mắt.

“Anh sao thế?”

Nan Da quay người lại trong vòng tay của Hyun Moo, ngược lên anh với vẻ lo lắng.

“Nhìn từ đằng sau trông em thật quyến rũ.”

“Em tin anh. Mông anh cũng quyến rũ lắm.”

Nan Da đưa tay vỗ bộp bộp lên cái mông của Hyun Moo.

“Đề anh mang chăn cho, em mặc áo vào đi.”

“Bảo Nan Ah với Nan Woo đi cùng nhé?”

“Không, hôm nay chỉ hai đứa mình thôi.”

Nhận lấy bình giữ nhiệt từ tay Nan Da, Hyun Moo kéo tay cô. Hai người bước lên con đường mòn, dừng chân dưới cây anh đào trắng lấp lánh như tuyết trong ánh trăng. Con gió thổi qua, những bông tuyết nhất loạt rơi xuống.

“Oa, Prunus serrulata var. spontanea kìa.”

Nan Da nhìn những cánh hoa đào bay bay và reo lên, khiến Hyun Moo bật cười khùng khục.

“Cái này phải là Prunus leveilieana chứ.”

“Đằng nào thì cả hai cái tên đó nghe đều chẳng có cảm xúc gì cả. Em phải cảm thán lại thôi. Oa, hoa đào kìa.”

Nan Da xoay vòng như một đứa trẻ đón lấy tuyết.

“Minh uống trà ở đây nhé?”

“Dạ.”

Đặt đèn lồng trên cành cây anh đào, hai người ngồi cuộn tròn trong chăn, đưa mắt nhìn lên bầu trời. Họ cầm ly trà ấm, ngắm nhìn cơn mưa hoa rơi xuống. Tiếng chim hoét vàng kêu chíp chíp ở đâu đó truyền đến. Giữa những cánh hoa bay, những ngôi sao cũng cùng nhau tỏa sáng lấp lánh.

“Kia là sao Polaris kìa.”

“Hôm nay anh đã quyết định tên vườn thực vật rồi.”

Hyun Moo nãy giờ chỉ lặng yên nhìn về ngôi sao Nan Da chỉ bồng cát lời.

“VẬY Ạ? LÀ GÌ THẾ?”

“Polaris.”

Nan Da nhìn Hyun Moo đăm đăm, và anh cũng nhìn vào mắt cô. Ngôi sao động trên đôi mắt Nan Da run rẩy.

“Polaris... nghe hay thật đấy.”

“Hay thì sao em lại khóc?”

Hyun Moo lau đi giọt nước đọng trên khóe mắt cô, rồi ôm lấy đôi má lạnh buốt vì gió đêm.

“Đừng khóc. Hễ em khóc, mưa lại rơi xuống ao súng ở Yeon Woo Dang đấy.”

“Phi. Nghĩa là sao vậy? Cũng có phải ao súng câu vòng đâu.”

“Ồ? Em biết ếch mắt to hả? Bộ truyện tranh đấy nếu “mới có” hai mươi tuổi là không biết được đâu.”

“Em xem phát lại rồi.”

“Yoon Nan Da, anh cũng em nhé?”

Nan Da đặt cốc xuống, ôm chặt cổ Hyun Moo, lắc đầu.

“Không. Anh hôn...”

Trước cả khi cô kịp nói hết câu, Hyun Moo đã kéo phía sau đầu cô xuống, vuốt lấy đôi môi lạnh giá của Nan Da.

Mỗi lần họ chạm môi, đôi môi lạnh lẽo tìm lại được hơi ấm, một đốm lửa nhỏ lại bùng lên. Bàn tay Hyun Moo gấp gấp luồn vào trong áo cardigan của Nan Da, vuốt ve lưng cô với vẻ tiếc nuối, rồi anh kéo cô ngồi lên trên đùi mình.

“Anh Hyun Moo...”

Giữa những nụ hôn không có hồi kết, Nan Da thở hắt hắt gọi Hyun Moo. Cô định ngăn cản anh, rằng nơi này là trong rừng, rằng nụ hôn đang dần trở nên sâu hơn và rằng đây không phải nơi phù hợp để trao tình yêu cho nhau, thế nhưng tiếng nói của cô không tài nào thoát ra được.

Khi giây phút bất lực ấy qua đi, Nan Da ngã vào trong lòng Hyun Moo, khẽ thềm thì...

“Em phải học thi nữa...”

Cơ thể cô rất kỳ lạ.

Nan Da choàng áo khoác lên trên đôi vai đang rùng mình ớn lạnh, đưa tay đỡ lấy trán. Bị cảm rồi ư? Hình như cô hơi sốt, cơn đau cơ cũng xuất hiện. Nan Da tìm nhiệt kế, cắm vào tai rồi chờ một lúc.

Bíp bíp bíp.

Cô khẽ nhăn trán khi nhìn xuống dòng chữ điện tử. 37,5 độ ở mức độ này chỉ là... sốt nhẹ thôi. Nan Da mở tủ thuốc tìm paracetamol. Đang định nuốt viên thuốc, bỗng nhiên ánh mắt cô di chuyển đến cuốn lịch để bàn.

Ngày 25 tháng 6.

Nan Da cất lại viên paracetamol vào tủ rồi lật tờ lịch. Cô đã bị trễ kinh nguyệt hai tháng rồi. Đến tận hôm nay kỳ thi cuối kỳ mới kết thúc, công việc ở vườn trái cây cũng bận tới tấp khiến cô không nhận ra.

Có lẽ nào. Thi giữa kỳ.

Nan Da chăm chăm nhìn gương mặt mình trong gương. Cô đưa tay lên sờ ngực. Lạ lùng làm sao, mỗi lần Hyun Moo sờ vào, nó lại đau nhói. Ngực cô căng tức, nhức nhói, khó chịu hết như khi mang thai Soo Ryun.

Hình như ngực em to lên đấy.

Cô nhớ đến giọng điệu thâm thì vẻ bí mật của Hyun Moo đêm qua.

Lẽ nào! Cô đâu có ốm ghen.

Triệu chứng ốm ghen âm ỉ như lần trước hoàn toàn không có. Không lý nào cô lại mang thai được. Nan Da đưa Soo Ryun cho Nan Woo trông một lúc, rồi ra tận thị trấn mua que thử thai.

“Trời ơi.”

Cô ngẩn ngơ nhìn Soo Ryun đang chơi với đồng lego vung vãi khắp sàn nhà.

“Hình như có thai rồi.”

“...?”

“Cơ thể hơi lạ nên em đã kiểm tra.”

“Kiểm tra?”

Hyun Moo hỏi lại với gương mặt như không hiểu Nan Da đang nói gì.

“Hình như có con rồi.”

“Ai cơ?”

“...”

Nan Da mím môi, nhìn Hyun Moo chăm chăm. Chắc anh đang không thể tin nổi vì quá bất ngờ. Em cũng thế mà. Không hiểu sao Nan Da cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng cô vẫn lấy can đảm cất tiếng.

“Yoon Nan Da hình như đang mang thai con của anh Park Hyun Moo.”

“Con... ư?”

Phản ứng của Hyun Moo về chuyện mang thai nằm ngoài dự đoán của Nan Da. Cô cứ nghĩ ban đầu anh sẽ ngỡ ngàng, sau đó dù không đến mức ngất đi nhưng hẳn sẽ rất vui. Nhưng biểu cảm của Hyun Moo lúc này không phải ngỡ ngàng mà là bàng hoàng, cũng không phải rất vui mà dường như anh nổi giận.

“Anh Hyun Moo.”

“Anh ra ngoài một chút.”

Hyun Moo đột ngột đứng bật dậy tạo ra một luồng gió.

Nan Da vội vã túm lấy anh.

“Hôm đó...”

“...”

“Chúng ta có đưa bé... vào chính đêm hôm đó.”

Đêm đó là một đêm đẹp và thiết tha đến thế nào, cả Nan Da đang nhìn lên Hyun Moo, và chính anh không nhìn cô đều đang nhớ lại nó, thật sống động và rõ ràng.

“Anh... anh đi hóng gió chút...”

Hyun Moo vội vã ra trước hiên. Lúc vừa xỏ giày xong, Soo Ryun bám lấy anh gọi bố, hiển nhiên nghĩ rằng mình sẽ được bố cõng trên vai. Hyun Moo chỉ dăm dăm nhìn con.

“Con đi với bố nhé?”

“Bố.”

Hyun Moo hơi do dự, rồi ôm lấy Soo Ryun nhấc lên vai, bước xuống bậc thang bằng đá. Nan Da bàng hoàng, chăm chăm nhìn khoảng sân trống trải mà Soo Ryun và Hyun Moo vừa đi khỏi.

Soo Ryun nắm tóc Hyun Moo giật và cười khanh khách. Anh khẽ nắm lấy cổ chân con, thần thờ bước đi trong vô thức.

Mang thai ư? Con ư?

Anh không biết gen đã bị biến đổi trong quá trình tiếp nhận điều trị bằng tia phóng xạ sẽ trở nên như thế nào. Lỡ như đứa bé không được bình thường, lỡ xuất hiện một tổn thương chí mạng nào đó thì sao? Nỗi đau ấy sẽ hoàn toàn trở thành nghĩa vụ của Nan Da. Chết tiệt. Anh oán hận chính bản thân mình đã bắt cản.

Hơn nữa...

Hyun Moo đứng sững lại, nắm chặt lấy cái cổ chân lác lư của Soo Ryun. Anh không muốn phải chịu đựng nỗi sợ hãi ấy một lần nữa, khi không biết liệu mình có chết đi trước lúc kịp nhìn mặt con không. Cho đến tận khi Soo Ryun ra đời, trái tim anh đã khô cạn, sợ hãi đến nhường nào, cầu nguyện khẩn thiết biết bao nhiêu.

“Sao Ryun à, bố... phải làm sao đây?”

Trái tim anh như muốn vỡ ra đến nơi.

“Bố.”

Hyun Moo đỡ con xuống khỏi vai mình rồi ôm lấy thằng bé.

“Bố xin lỗi. Bố đúng là kẻ chết nhất.”

“Bố, Da Da.”

“Da Da?”

“Da Da.”

Đến lúc đó, Hyun Moo mới nhận ra anh vừa phạm phải sai lầm gì.

Làm sao mà Nan Da không biết, làm sao Nan Da không sợ hãi cho được. Thế nhưng cô vẫn chuẩn bị tinh thần, hoàn toàn chấp nhận sinh mệnh quý giá ấy

đến bên mình. Còn anh, ngay cả lúc này đây cũng chỉ biết nghĩ cho bản thân, chỉ biết than vãn về nỗi đau chính mình phải gánh chịu.

Anh liền ôm con chạy về nhà.

“Yoon Nan Da.”

“Da Da Da.”

Nghe thấy tiếng Hyun Moo và Soo Ryun, Nan Da đang ngẩn người ngồi trước hiên ngẩng đầu lên. Ở đó, có hai người đàn ông đang thở hổn hển. Hai con người cô yêu đến điên dại.

“Nan Da à.”

“Em biết, em hiểu lòng anh.”

“...”

“Em cũng sợ giống như anh vậy. Nhưng anh Hyun Moo à, dẫu vậy em vẫn muốn sinh nó ra.”

Hyun Moo đặt Soo Ryun xuống sàn rồi ôm chặt lấy Nan Da.

“Anh sai rồi.”

Bờ vai của Nan Da khẽ run.

“Hãy tha thứ cho anh.”

“Lại đây nào. Tên mít ướt của bố mẹ.”

Nghe Hyun Moo nói hãy tha thứ cho anh, Nan Da lau nước mắt, kéo Soo Ryun đang nhìn mẹ khóc với đôi mắt bất an vào lòng, rồi lại nhìn Hyun Moo.

“Anh có nhớ anh Sung Min và chị Ji Hye không? Hai anh chị dạo trước ở cạnh phòng bệnh bọn mình đấy.”

“Có.”

Anh nhớ chứ. Sung Min cũng là bệnh nhân bị u não giống Hyun Moo.

Họ là một cặp vợ chồng thú vị: Cùng ba mươi tư tuổi. Họ gặp nhau ở trường đại học vào năm hai mươi tuổi, bao năm vẫn gọi nhau là “ê”, “này”. Hai người họ là điển hình của nhóm Yuppier¹ vốn coi trọng nghề nghiệp và cuộc sống của bản thân hơn chuyện con cái, cũng là một cặp vợ chồng thuộc nhóm DINK².

“Anh có nhớ, khi bệnh của anh Sung Min tái phát, việc đầu tiên chị Ji Hye làm là có con không?”

“Anh nhớ.”

Anh cũng nhớ chuyện đó. Người vợ ghét nhắc đến chuyện con cái, thế nhưng ngay khi khối u của chồng tái phát, chị ấy đã bỏ việc. Những người xung quanh thường nghĩ “may mà không có con”. Khác với họ, dù vội vàng, thế nhưng chị ấy đã có thai.

“Lúc đó chị ấy nói thế này: “Nghĩ lại, chị mới nhận ra chị toàn nhận từ phía anh ấy mà chẳng trao cho anh ấy được gì cả”.”

Đúng thế. Người vợ của nhóm Yuppie đã không sợ hãi như thế đấy.

“Chị ấy nói: “Gia đình chị đến, liên tục lo lắng hỏi tại sao lại có con?” Chị thì thấy chẳng sao. Nếu chị bất hạnh, vậy cuộc đời của anh ấy sẽ trở thành cái gì? Chị không hề nghĩ rằng anh ấy khiến mình bất hạnh. Nhờ có anh ấy, chị đã hạnh phúc biết bao nhiêu.”

Phải, đúng là thế. Vợ của anh ấy lúc nào cũng giữ nụ cười trên môi và nói: “Chị phải hạnh phúc thì anh ấy mới hạnh phúc được.”

“Nhìn chị Ji Hye như vậy em đã nghĩ, cái gọi là hạnh phúc, hay mảnh cuối cùng của hạnh phúc, không phải do con người sống cùng nhau và đem đến cho nhau sao... Em nghĩ tự mình tạo ra hạnh phúc có lẽ chính là hoàn thành mảnh cuối cùng ấy cho người mình yêu. Em cũng muốn trở thành người như thế. Em muốn đem đến hạnh phúc cho anh Hyun Moo. Thế nên, em sẽ trở thành mảnh cuối cùng. Và anh Hyun Moo cũng hãy làm thế với em. Mảnh cuối cùng của anh Hyun Moo, em rất muốn có được.”

Trước yêu cầu thẳng thắn của Nan Da, Hyun Moo không còn nói được gì, chỉ biết gật đầu, ôm lấy Nan Da và Soo Ryun.

Cho dù Soo Ryun lớn lên và không còn nhớ đến bố, anh vẫn muốn tin rằng hơi ấm khi anh ôm và vuốt ve cậu bé sẽ lưu lại đâu đó trong tim, trong cơ thể Soo Ryun. Cả đứa bé sẽ chào đời vào tháng Một năm tới, anh cũng muốn tin như vậy.

Hyun Moo đặt tay lên bụng Nan Da, đưa mắt nhìn ra ngoài ao súng.

Năm ấy trong ao súng, hai bông súng đầu tiên đã bùng nở.

Ghi chú:

1. Nhóm Yuppie viết tắt của “young urban professional”, hiểu nôm na là những người trẻ thuộc tầng lớp tri thức có chuyên môn cao làm việc thành thị.

2. Nhóm DINK ghép từ bốn chữ double Income No Kids”, chỉ những cặp vợ chồng lựa chọn không có con cùng ra ngoài đi làm.

Hết ngoại truyện

Đôi Lời Của Tác Giả

Hẳn các bạn đều đã biết, đây là câu nói của Yogi Berra, cầu thủ bắt bóng huyền thoại của đội bóng chày New York Yankees.

Vẫn chưa phải kết thúc cho đến tận khi nó kết thúc.

Giống như câu “Bóng chày bắt đầu với chín hiệp two out”, đây là câu nói khiến người ta cảm nhận được tinh thần vững vàng và sức chịu đựng kiên cường. Đó cũng là câu nói mà một kẻ quyết tâm được ba ngày đã bỏ cuộc như tôi muốn dán lên trên bàn của mình. Không phải tôi đang muốn nói về bóng chày. Tôi là một kẻ ngoại đạo với thể thao, thậm chí còn chẳng hiểu rõ luật của nó nữa.

Thực ra, tôi muốn kể về một câu chuyện “vẫn chưa phải kết thúc cho đến tận khi nó kết thúc”. Nói là “dur vị” thì thời gian trôi qua quá nhanh, còn nói là “lưu luyến” thì mức độ lại chưa đến, tôi muốn nói về một trạng thái như vậy.

Thi thoảng cũng có những câu chuyện như thế.

Câu chuyện đã kết thúc nhưng dường như vẫn chưa kết thúc. Niềm tiếc nuối đối với những tác phẩm đã xuất hiện trên đời này - cảm giác không thể tự mình thỏa mãn về độ hoàn thiện của chúng - khiến tôi trở về một ý nghĩa khác, quả thật có những câu chuyện như thế.

Đối với tôi, Hãy để em bên anh chính là một ví dụ điển hình.

Nan Da là một cô gái giống như “ngón tay bị đau” của tôi vậy. Cũng như Hyun Moo, tựa hồ một cái bóng để lại, cô gái ấy cứ đi đi lại lại trong tâm trí của tôi.

Lạ lùng làm sao.

Rõ ràng dù cô ấy là nhân vật do chính tôi chấp bút, thế nhưng thi thoảng tôi lại rơi vào cái “ảo tưởng tự mình tạo ra” rằng Nan Da đang sống ở một nơi nào đó tại Hoengseong. Thậm chí khi nhìn việt quất nở rộ trong vườn nhà, tôi còn mong là năm nay việt quất nhà Nan Da sẽ được mùa. Ở mức độ này thì đã trở thành tình yêu mù quáng, thành bệnh mất rồi.

Thế nhưng có một điều an ủi tôi, chính là Nan Da trong tâm trí tôi luôn mạnh mẽ. Cô ấy cầm giỏ đi chợ, dắt theo Soo Ryun, Yeon Woo và Woo Yeon, rồi một hôm nào đó còn đón cả phu nhân Victory đến và mọi người cùng đi phiên chợ năm ngày ở Hoengseong. Nhìn Nan Da hạnh phúc, không hiểu sao tôi lại khóc. Trong câu chuyện đã kết thúc nhưng vẫn chưa kết thúc, Nan Da của “hôm nay” luôn luôn sống hết mình, bình lặng, an yên mà sống. Tất cả “Nan Da” trên thế gian này đều như thế.

Có lẽ Nan Da sẽ cùng tôi già đi.

Biết đâu một ngày nào đó, khi có dịp ghé thăm phiên chợ năm ngày Hoengseong, tôi sẽ tình cờ đi lướt qua một cô gái xinh đẹp có đốm tàn nhang, và quay đầu nhìn lại, đắm đắm trông theo bóng dáng của cô ấy một lúc lâu. Trong câu chuyện đã kết thúc nhưng vẫn chưa kết thúc, đó là bóng lưng của nhân vật chính.

Bản in đầu tiên của Hãy để em bên anh đã phát hành được hơn bảy năm rồi. Các bạn vẫn không quên mà còn tìm mua bản sưu tập thế này, khiến tôi cảm thấy rất hạnh phúc, thực sự cảm ơn các bạn.

Giống như ý nghĩa của tác phẩm này đối với tôi, thật mong các bạn sẽ nhớ đến câu chuyện của Nan Da và Hyun Moo như một câu chuyện “đã kết thúc nhưng vẫn chưa kết thúc”.

Mùa thu năm 2017,

Sim Yoon Seo

Thân gửi các độc giả Việt Nam yêu quý,

Chào các bạn, tôi là Sim Yoon Seo, tác giả của cuốn tiểu thuyết Hãy để em bên anh.

Thực sự tôi cảm thấy rất vui và hạnh phúc khi có thể gửi lời chào đến các bạn như thế này.

Như mọi người đã biết, trên thế gian có vô vàn những câu chuyện tình yêu, thế nhưng thật cảm ơn các bạn đã tìm đến và cùng tôi trải qua, chìm đắm trong câu chuyện tình yêu giữa Nan Da và Hyun Moo.

Tôi rất trông chờ ngày có thể tái ngộ với các bạn, những độc giả Việt Nam yêu quý ạ.

Thật sự cảm ơn các bạn.

Hết.